

mojo prihodnost, oskrnivši mi bitje, katero sem tako — oh! tako čez vse ljubil.“

Zadnje besede je bolj dihal, kakor govoril. Dasi-ravno sem se jeze še tresel in hotel žaljivca ostro kaz-novati, me vendar zadnje besede popolnoma spreobrnejo; tako skoro z besedo usmiljenja in sočutja rečem:

„Jaz vas ne razumem, prijatelj! Vi se motite zaradi mene. Govorite jasneje. Jaz nisem, kar se spominjam, še nikomur nič žalega storil.“

„Tako!“ se zareži zaničljivo; „nič žalega! Če se izpelje človeku to, kar mu je najljubše na svetu, in se potem vniči, ni to nič žalega, ho ho! Se vé, zapeljivcu, kakor ste vi, se kaj tacega ne zdi žalo, saj ste že na-vajeni, saj delate to vsak dan, kakor sem se ravnokar prepričal.“

„Človek, vi ste ob pamet,“ zavrem jaz, ga zgrabim za vrat in stresem, da bi bil zgrudil se na tla, če bi ga jaz ne bil držal. „Ne dražite me dalje, sicer bi vtegnil —“

„No, kaj bi vtegnili? K večjemu me zadaviti. To pa bi mi bila skoro dobrota, kajti potem bi bil opro-sten življenja, katero ste mi vi že tako po vsem nepre-nesljivo storili. Le zadavite me, potem bo vsega konec!“

Te besede me popolnoma pobijejo. Zdaj sem pre-pričan, da se ta človek moti v osebi in da se mu jaz zdim kak drugi. Zato ga spustim in spregovorim po-polnoma mirno:

„Iz vsega, kar sem slišal od vas, sprevidim, da se vi motite. Jaz nisem tisti, o katerem govoriti vi. Če hočete bolj jasno govoriti, vam bom kmalo dokazal, da se motite.“

„Da bi se jaz motil? Nikakor! Videl vas sicer nisem, ker je bilo tema, pa ta pès —“

„Je moj že kacih šet tednov.“

„Šest tednov? To je bilo prej, že tri mesece bo tega.“

Toraj vidite, da se motite! Jaz sem dobil pèsa po naključji. Prijel se je mene in jaz sem ga obdržal, ker ni imel gospoda.“

„Ni imel gospoda? Tedaj vam ni znano, čegav je bil prej?“

„Kako li?“

„Oh, ne zamerite,“ pravi na to tujec, „jaz sem za tistim časom jako nezaupljiv. Spoznam, da sem vas po krivem žalil, kajti tisti človek bi se mi vendar ne smel več upati pred oči.“

Jaz mu pomolim roko in pravim:

„Meni se je zdelo, da sem vam kdo drugi, toraj vam tudi zaradi razžaljivih besedi ne morem zameriti, ker so bile namenjene drugemu. Vendar ste zbudili moje sočutje in če vam ni pretežko povedati —“

„Po vsem, kar sem vam rekel, dolžan sem vam pojasnenja. Če me hočete poslušati, vam bom povedal vse. Povest moja je kratka, a žalostna, vsaj za-me. Sediiva tù na travo in poslušajte!“

Ko sva se tik meje vsedla, si pomane čelo in prične svojo povest tako-le:

„Jaz sem premožnih starišev sin in sem se naučil vsega, česar potrebuje trgovec, ki hoče s precejšnim premoženjem — oče so mi namreč zapustili 8000 gld. — začeti kupčijo. Začel sem jo in čez leto že se je po-kazalo, da sem naredil dobička čez 2000 gold. — Ne-kega dne, ko sem popoldan šel malo se sprehajat, za-gledam deklico — deklico, oh! Pa kaj bi vam jo po-pisoval! Moj jezik ni v stanu naslikati le najmanjši del njene lepote. Čemu bi vam popisoval, kako sem se se-znanil z njo, kako mi je vzela srcé! Tudi to se ne dá popisati. Mati njena — očeta ni imela več — je ra-dostno mi jo obljubila v zakon, ko sem jo snubil, pre-pričavši se, da tudi ona mene ljubi, čeravno ne tako

goreče, kakor sem ljubil jaz njo. Čez dva meseca ima biti svatba, tako se je odločilo. Od tistega dné sem zahajal vsak večer tje, a zapazil sem tudi, da mi po-staja Leonora tim bolj zamišljena, čim bliže je dan poroke. Jaz jo prašam po vzroku, a odgovarja mi, da se to le meni tako zdi in da ima mnogo še preskrbeti do tje; toraj se lahko primeri, da se sèm ter tje bolj zamisli. — Ta odgovor pa mene ni popolnoma vmiril, tolažil sem se le s tem, da bo kmalo moja in potem bo vse skrbí konec.“ (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Repata zvezda.* V Marseill-u je 17. u. m. gosp. Coggia najdel novo repato zvezdo. C. kr. Dunajska zvezdnarnica naznanja, da bo ta zvezda, ki se sedaj z močnim daljnogledom nekoliko vidi, okoli srede meseca julija tudi za prosto oko vidljiva. Ker je 13. julija nova luna, bo svetloba Coggia-e — tako se imenuje zvezda — še lepše videti.

* *Kaj stori strah pred vojaščino.* Neki čevljar M. na Primorskem je dal po dogovoru svojemu sinu nekaj (menda strupenega, ka-li?) piti zato, da bi začasno zblaznel in se tako vojaški službi odtegnil. Sin je na to res znorel, vzel sekuro in šel nad očeta, da ga bo ubil, pa ga je le ranil in mu neki eno uho odsekal. Zdaj sta oba v tržaški bolnišnici; ko ozdravita, pa bosta menda oba prišla pred sodnijo. „Glas.“

* *Zeló žalostne so novice, ki nam dohajajo iz Perzije.* Kar ljudje pomnijo, tam ni bilo takega snegá po gorah, kakor zadnjo zimo. Mraz in sneg sta postajala tem večja, čem bliže je bilo konec leta. Zlasti v provinci Chiraz se je zgodilo mnogo groznih nesreč. Več vasí je sneg popolnoma pokril, več sto hiš podrl s svojo težo in pokopal cele rodovine pod-se. Iste nesreče so se ponavljale pozneje v Teheranu in več rodovin je moralo potem pri najhujšem mrazu bi-vati v šotorih. Celó Šahova palača se je podrla pod težo snega in moral je v šotoru prezimiti. Mrtvih in ranjenih je kar na stotine. Še sredi maja so bili hribi in doline s snegom pokriti in pota med vasmi in kraji, če ne popolnoma zaprta, vsaj težavna. Meso, kruh, premog, drva, sploh vse, kar je za življenje potrebno, je pošlo ali tako drago, da more le malokdo kupovati.

* *Laška je blagoslovljena* — ne po božji, marveč po davkarski previdnosti. Kdor zasluži 100 frankov, mora, kakor poročajo vladna naznanila, plačati 13 fran-kov in 20 cent. davka. Zemljiški davek je v 12 letih zrastel za 140 odstotkov. Pri vsem tem ima finančno vodstvo tako zaupanje, da se mu je natvezlo l. 1872 nič manj ko 100.000 praved. O blaga svobodna Italija!

Naši dopisi.

V Gorici 31. maja. — Razstava goveje ži-vine pretekli četrtek na tukajšnjem živinskem trgu za Gradom je prekosila, kar se tiče obilnosti prignane ži-vine, vse nade; samo odličnih glav je bilo kakih 300. Motila je močno razgled prav nepotrebna nerednost; kajti prišlo bi se jej bilo lahko v okom, ko bi se bilo poprej vse dobro premislilo. Od odločenih 15 daril se je podelilo jih 10; za 5 prvih daril so bili neki pogoji preostri in v naši deželi nedosegljivi. Spotikali so se kmečki izvedenci nad tem, da so se stavile na priliko krave vseh krajev — gorskih in planih — v eno vrsto, da se ni gledalo na kraj in razmere. — Razstavni pro-stor je bil primerno okinčan, ali, kar je vzbujalo ne-voljo slovenskih ljudi, bilo je to, da so bili vsi napisi le italijanski!! Kako naj bi naš živinorejec vedel, kam

ima gnati svoje živinče? Pa tudi ne gledé na to so taki italijanski napisi satira na deželo, v kateri živinorejo prav za prav le slovenska stran zastopa, ali bi jo vsaj zastopati morala. Če nam naši sosede še celó v tacih rečéh, ki le enomalo črníla stanejo, nočejo biti pravični, kako nam bodo v bistvenih? Na zadnje je znabiti vendar le res, da glavno mesto naše poknežene grofije bode — Gradišče; marsikaj meri na to, da bi merodajni politiški in kmetijski laški faktorji radi prenesli težišče naše dežele na uno stran Soče, kjer bi jih „nerazumljivi naši gorski“ glasi ne motili. — Obširniši popis razstave od 28. maja bodi prepuščen kmetijskim glasilom in izvedencem. Jaz naj le še to pristavim, da je bil od naše družbe gosp. dr. Janez Bleiweis iz Ljubljane telegrafično povabljen priti v Gorico za sodnika razstave, da pa se je zaradi očesne svoje bolezni moral odpovedati temu častnemu poklicu, in da „Isonzo“ razstavo v nekaterih ozirih ostro kritikuje (kar se tiče nereda); pri vsi svoji prijaznosti do Slovencev (?) pa vendar ni zapazil tega, kar sem jaz prej rekel zastran napisov. — Tisto noč pred razstavo smo imeli velik strah. Gorelo je v eni najlepših in bogatejših štacun krojnega blagá — v eni najožih ulic, v Rastelu (v Godina-vi štacuni). Marljivemu in previdnemu prizadevanju nekaterih oficirjev, vojakov in družih civilnih mladenčev se je posrečilo, da so ogenj omejili. Mestni „gasilci“ (pompieri) so prišli — prepozno, česar pa niso sami krivi; kriva njihove počasnosti je pomanjkljiva njih organizacija: za urno sklicanje in za naglo pripravljenje konj ni preskrbljeno. — Škodo cenijo na kakih 30–40 tisuč gold. Štacuna z blagom vred je bila zavarovana. V največi nevarnosti so bili stanovalci 3. nadstropja Godina-ve hiše. Ker je v lopi spodej, pri vratih, gorelo, bilo jim je treba rešiti se menda po strehi. — Društva „Goriče“ občnega zbora se je — kakor po navadi — udeležilo obilo udov, okoli 90; za predsednika je vnóvič izvoljen dr. Tonkli. Novih udov je pristopilo v preteklem društvenem letu blizo 100. — Po deževnih binkoštnih praznikih imamo zdaj krasne, tople dneve. Dalje je sploh kaj lepo. Pšenica ne more biti lepša; bleđa, mala turšica se je še le zdaj začela gibati; krompir si je tu pa tam po slani že opomogel; ne tako fižol. Sviloprejkje so tretje levljenje srečno prestale; nadejamo se, da se tudi srečno zapredejo. — Že spet se je nek oficir ustrelil; našli so truplo 2–3 dni po samomoru pri potoku Korenju tik mesta. Skoraj se bomo začeli meriti z Dunajem gledé samomorov. — Ustanovljeno in potrjeno je v Gorici „društvo katoliških žen“ („Circolo delle donne cattoliche di Gorizia“).

Iz Podkrajja nad Vipavo 28. maja. R. — Pred 10 leti bila je skoraj vsa tukašnja vas pogorela, neprizanesljivi ogenj je bil učinil grozne velike nesreče. Poškodoval pa ni bil samo pohištje, ampak dosti škode je bilo tudi pri cerkvi; kajti zgorela je bila streha raz zvonika, zraven pa tudi cerkev se pri zidovju in strehi močno poškodovala, tako da se je morala že leto potem popraviti. Res občani, akoravno so bili takrat v največi revščini, so vendar za čast božjo se potrudili, da so cerkev vso popolnoma prenovili in znotraj olepšali, tako da smejo ponosni biti. — Do tukaj še ni dospel sad brezverstva ali liberalizma, zatoraj so se v preteklem letu lotili sezidati nov zvonik. A žali bože, kakor je letos povsod grozno velika revščina, se našim občanom tudi taka godí, in pretežavno bi jim bilo, se svojo močjo to delo dovršiti. V ta namen so sklenili poprositi kak milodar. Najprvo so se obrnili s prošnjo do gosp. grofa Karola Lanthieri-ja, da bi jim iz svojega gozda potrebnega lesa podariti blagovolil. Gospod grof je njih prošnjo precej vslišal. Drugo so pa

še poprosili milostljive gospé vdove ranjcega gosp. Kalistra v Trstu, katera jim je tudi podarila 50 gold. in zraven je še podelil naš rojak Jakob Mankovič, trgovec v Trstu, 5 gold. — Za vse te milodare se dobrotnikom v imenu občanov najgorkejše zahvalujem. Bog naj jim stotero povrne!

Jožef Bajec,
župan Podkrajski.

Iz Dolenskega 19. aprila. — „Novicam“ razodevamo naše nadloge, po katerih mi kmetje veliko škodo trpimo. O davkih ne tožimo, ker vemo, da nam jih „Novice“ izbrisati ne morejo. Al nekaj družega imamo danes na srcu, in to je: brezvestni ljudje, ki nimajo nič svoje zemlje, pasejo po tujem polji okrog in nam kmetom s tem še druge škode veliko naredijo. Res človek more veselje zgubiti do kmetijstva, če je njegova lastnina zmirom v nevarnosti. Prosimo tedaj ponižno, naj nam naši poslanci pomagajo iz teh nadlog.*)

Martin Marinčič, kmet.

Iz Žirov 1. junija. F. — Zadnji dan majnika je bil za Žirovsko faro zeló znamenit in vesel dan. Šolska mladina bila je ta dan pri prvem sv. obhajilu. Znamenitost tega dneva so gospod kaplan v pridigi ginljivo starišem in otrokom razlagali. Ravno ta dan sklenili smo tudi šmarnično pobožnost, katero v Žireh že več let obhajamo prav slovesno. — Še drugo, pa prav redko slovesnost smo tudi ta dan obhajali, namreč petindvajsetletnico našega gospoda župnika. Ravno na god presv. Trojice bilo je petindvajset let, ko so bili naš župnik gosp. Janez Majnik vpeljeni. Zvečer ob 8. uri pokazali so nekateri rodoljubi z veličastnim zvonjenjem in z strelom gromčih možnarjev, da svoje duhovne pastirje ljubijo in spoštujejo in da se posvetni duh liberalizma v krščanskih in dozdej ne še pokvarjenih Žireh ni vgnjezdil.

Iz Ljubljane. (Iz seje deželnega odbora 29. maja.) Dopis deželne vlade, da jej je ministerstvo ukazalo pripraviti za prihodnji deželni zbor načrt postave, da bi se Savski most pri Litiji, ki je zdaj cesarski, izročil Litijskemu cestnemu okraju v zdrževanje, vzel se je na znanje, ker se je deželni odbor že prej odločno zoper to izrekel. — Za 2 štipendiji iz državnega zaklada po 450 gold., kateri je ministerstvo kmetijstva privolilo za mladenčje iz Kranjskega za l. 1875, da se gredó učiti kmetijstva na kmetijsko učilišče kake druge dežele, izreče deželni odbor zahvalo. — Rešitev po mestnem magistratu došle vloge nekaterih hišnih posestnikov iz Dunajske ceste zoper napravo barake na bolnišničnem vrtu, katere ničnost je referent pojasnoval, se je odložila do časa, da deželni odbor izvé izid posvetovanja c. kr. deželnega zdravstvenega sveta o tej zadevi. — Na vprašanje telegrafijskega vodstva v Trstu zaradi napeljanja telegrafa od Štajarske strani čez Savski most pri Krškem v novo telegrafijsko štacijo v Krškem, se popraša stavitelj oziroma sedanji lastnik onega mostú, ali ima kake pomislke zoper to.

K poročilu iz seje deželnega odbora 16. in 19. maja t. l. se objavlja sledeči bistveni zapopadek škofovega pisma zastran natisa slovensko-nemškega dela Wolfovega slovarja: Prevzvišeni gospod knezoškof izreka svoje mnenje, da po §. 26. oporoke od 17. avgusta leta 1858 ranjcega knezoškofa dedič nima dolžnosti, skrbeti za slovarjev rokópis(?), vendar pa se je že 5648 gold. potrošilo na razne strani. Vendar pa ni še ena pôla za tisek gotova. — Vsled tega, pravi knezoškof, da ni hotel še dalje za to sam odgovoren biti ter je izročil vso stvar stolnemu kapitelnu, toda ni

*) Ker je c. kr. vlada kmetijski družbi že v prevdarek izročila novo postavo o varstvu poljskega blaga, zato je upati, da se vaša želja izpolni. Vred.

dobil pisanega odgovora od njega. — Zdaj je vse v rokah predsednika za pripravo rokopisa osnovnega odbora, ki pa dež. odboru ni znan. Kedar bode rokopis pripravljen, pravi knezoškof, da se ne bode čisto nič pomišljal, plačati tiskovne stroške. — Tako bode meseca avgusta 16 let, kar je rajni knezoškof Wolf slovenskemu narodu daroval veliko svoto za slovar, pa ga le še ni!

— (Po dopisu sl. ministerstva kmetijstva družbi kmetijskih Kranjski) ima letos v jeseni predavanje kmetijskih nauk ljudskim učiteljem v 9 mestih biti: v Mödlingu poleg Dunaja, v Dečinu in Taboru na Českem, v Dublanicah, v Črnovicah, v Herensdorfu, v Gradcu, Celovcu, Gorici. Kranjske učitelje misli ministerstvo s Štajarskimi vred v Gradec poslati in je za dotične stroške odločilo 4000 gold. z dostavkom, da predavanje nauk bode v nemškem jeziku. — Lani so Kranjske učitelje poslali v Celovec in v „Novicah“ smo potem brali poročilo nekega učitelja, iz katerega se je „sine studio et ira“ razvidelo, da bilo je škoda za denar, ki se je za to potovanje v Celovec potrosil. V nemškem Gradcu je se ve da mnogo več učnega gradiva; al tudi v kmetijski šoli Goriški, kjer gospoda Povše in Kuralt kmetijstvo predavata v slovenskem jeziku, se učnega gradiva ne manjka in vrh tega se sviloreja najbolje na Goriškem učiti more. Če se ne motimo, smo v „Novicah“ lani ali predlanskem brali, da se je družba kmetijska potegnila za to, da bi se Kranjski učitelji poslali v Gorico; morebiti se zdaj zopet oglasi tako.

— Dr. Schindler, novi c. kr. deželni živinozdravnik, je prišedši iz Dunaja, kjer je v živinozdravnišnici asistent bil, 1. dne t. m. nastopil svojo službo. Potoval bo menda najprej v Črnomaljski okraj, kjer je zaprtija zavolj goveje kuge. Črnomaljska županija dosledno trdi, da bolezen v Črnomlji ni bila goveja kuga, za katero jo je dr. Keesbacher proglasil. Komur ni vsa dogodba popolnoma znana in kdor ni izvedenec v živinozdravstvu, za gotovo ne more reči, ali je Keesbacher pravo zadel, ali pa, da županija Črnomaljska pravo trdi; al to se po pravici more reči, da c. kr. vlada je zelo napačno storila, da ni o goveji kugi izvedenega okrajnega zdravnika, kakor so dr. Razpet, dr. Malli ali Kappler, poslala v Črnomelj, kajti zaprtija in vse druge policijske uravnave pri goveji kugi so velika nadloga celemu okraju, zato je treba, da se take uravnave opirajo na izrek izvedenca in se tako odvrne vse besedovanje ljudstva, ki le prerado misli, da nikjer ni goveje kuge, nikjer stekline in še kake druge nevarne bolezni.

— (Občni zbor banke „Slovenija“ 28. t. m.) Nazočih je bilo 30 delničarjev, zastopajočih 884 delnic. Podpredsednik g. dr. Costa pozdravi nazoče z nagovorom, v katerem omeni težav, s katerimi se je banka „Slovenija“ ustanovila, in sovražnikov ne le v nasprotnem, temveč tudi v domačem taboru; morala je prestat časa Dunajskega borznega poloma in splošnega denarnega pomanjkanja, vrh tega pa je imela v svoji sredi še črve, ki so jo najbolj spodjedali. Vsled tega kaže današnja bilanca 61.799 gold. (po odbitih 17.185 gold. dobička pri oddelku za življenje le 44.614 gold.) zgube. A tega se ne smemo ustrašiti, kajti zdaj so premagane vse glavne težave, osebe, ki so bile banki na kvar, so odpravljene in posrečilo se je dobiti novega vodjo v osebi gosp. Blaschke-ta, moža čistega imena in sijajnih zmožnosti, o katerem se smemo po pravici nadejati, da bo izlekel naš krasni voz iz blata, v katerega so ga zavire in osebe zapeljale. Konečno izreče dr. Costa upanje, da bo že bilanca družega leta pokazala banko v popolnoma družem, bolj žarečem svitu. — Potem se je potrdila

bilanca, spremenil nek paragraf, vrednost znamek nazočnosti (Präsenzmarken) stalno določila na 5 gold., ter se tudi dovolila remuneracija podpredsedniku s tem, da mu jo ima odmeriti opravični svet. Dr. Bleiweis priporoča prihodnjemu opravičnemu svetu varčnost in previdnost, dosedanjemu pa izreka zahvalo, kateri pritrdi zbor enoglasno. Gosp. Bezenšek se spominja marljivega nesebičnega in društvu na vse strani koristnega delovanja podpredsednika g. dr. Coste in predlaga, da mu zbor izreče zahvalo za to, kar se tudi zgodi. — Za tem je volitev opravičnih svetovalcev, pregledovalcev računov in namestnikov.

Opravični svetovalci so izvoljeni: Za predsednika gosp. Leopold knez Salm-Reifferscheid, za podpredsednika g. Jože Debevec, trgovec v Ljubljani, za svetovalce gospodje: Jurij Bezenšek, dr. Karol Bleiweis, Andrej Brus, dr. Gustav Ipavc, France Mikuš, Miha Pakič, Andrej Pirnat, Franjo Ravnikar, France Schollmayr, dr. Fr. Sterger, Matej Žvanut, Peter Urh; namestniki: Andrej Jeglič, Šimen Obilčnik, Miha Starè, Jurij Tutek. Pregledovalci računov: Andrej Kremžar, Jan. Več, Hugon Turek; namestnika: Janez Fabijan, Fr. Potočnik. — H koncu obljubi dr. Costa, kateri se je bil zaradi prevelikih drugih opravkov že prej odpovedal podpredsedništvu, banki še dalje svojo pomoč, kedarkoli je bo potrebovala, — obljuba, katero sprejme zbor z velikim veseljem. — Vladni komisar pri zboru je bil gosp. Fr. Paller, c. k. namestni svetovalec, zapisnikar gosp. dr. Munda. — Zbor se je po tem razšel z nado boljše prihodnosti. Bog daj srečo!

— (Dobro!) Gosp. J. Kušar, naroden trgovec v Ljubljani, je predlagal v zadnji seji kupčijske zbornice Ljubljanske, da bi se ta zbornica potegnila za to, da se na Ljubljanski pošti podaljša čas za oddajanje pošt-nih paketov in rekomandiranih pisem, ker vsakdanje skušnje kažejo, da je to potrebno. Ta predlog se je sprejel. Če se bo tudi poštno vodstvo oziralo na-nj, bo s tem pač vstreglo vsem Ljubljančanom, ker zdaj se morejo denar in paketi oddajati le do šestih, rekomandirana pisma pa do sedmih zvečer. Čez poldan je vozna in denarna pošta do dveh zaprta. Ta red je star in narejen za tisti čas, ko še ni bilo polovice toliko trgovstva v Ljubljani, ko zdaj, tedaj ni za sedanjí čas več ugoden.

— (Tiskovna pravda) preti „Slovincu“ zaradi nekega članka iz Dunaja, zavoljo katerega je policija pograbila dotično številko. Odgovorni vrednik, g. Pevec, je bil že poklican pred sodnijo na odgovor. Toraj bodo imeli porotniki izreči svojo sodbo o tem, ali odobrujejo postopanje sodnije zoper slovenske liste ali ne. Mislimo, da se „Slovincu“ ni bati te sodbe, ker bodo porotniki izbrani iz vsega Ljubljansko-sodnijskega okraja, ne samo iz nemškutarske Ljubljane po zapisnikih, katere je sestavljal magistrat.

— (Sokolski večer.) V soboto 6. dne t. m. bode v steklenem salonu čitalnice sokolski večer s petjem, vojaško godbo in loterijo, kateri čisti donesek je namenjen fondu dramatičnega društva. Posebno gledé namena tega večera želimo prav obilno vdeležbo vseh domoljubov.

— (Čitalnica Ljubljanska) napravila bode v nedeljo 14. dne t. m., če bo vreme ugodno, na vrtu veliko „besedo“ svojim udom, pri kateri sodeluje c. kr. vojaška godba. Novi možki zbori in samospevi hočejo izvrstno zabavati občinstvo; zanimivi program se bode udom v kratkem naznanil.

— (Banka „Slovenija“ in „Tagblatt“.) Znano je že, da je Ljubljanskemu „Tagblattu“ vsaka slovenska naprava trn v peti in da jo črni in obrekuje, kolikor more. Zaradi tega se tudi nihče čudil ne bo, da je

spravil se čez letošnjo bilanco banke „Slovenije“ ter po svojem „raztrgal“ banko in bilanco. Na tako perfidno prevračanje resnice ni nam odgovarjati obširno, zato ga zavrne le gledé ene točke, katera se njemu posebno važna zdi. „Tagblatt“ — in mi se menda ne motimo, če svoje besede namenimo gosp. Dežmanu kot pisatelju istega članka — trdi, da se kurzna diferenca (ali razloček med ceno, po kateri so se delnice prodajale, namreč 68 gold. in njihovo vrednostjo, to je, 80 gold.), ki znese 33.903 gold. 45 kr., se mora namesto med aktiva — vpisati med pasiva ali zgubo. Pravila vseh delniških družeb pa trdijo, da se svote, ki se imajo v več letih nazaj plačati, stavijo med premoženje ali aktiva. Kako bi pa mogla banka „Slovenija“ zgubiti znesek, katerega še prejela ni? Iz tega edinega primerljaja že se vidi, da pisatelju onega „poročila“ manjka vsaj dve leti še Mahrove šole; naj gré toraj tje in naprosi g. Mahra, da ga vsaj privatno nekoliko ur na teden podučuje, potem še le naj se spravi pretresati bilanco kake delniške družbe. — Posebno nevednost o zavarovalnicah pa kaže ta pretresovalec s svojo grajo do deželnega odbora, kateri je deželna poslopja zavaroval pri tej banki. Recimo, da bi tudi banka „Slovenija“, kar pa še zdaj nikakor ni verjetno, morala likvidirati in vstaviti svoje delovanje, vendar tisti, ki so pri njej kaj zavarovali, ne morejo trpeti nobene škode, kajti „Slovenija“ je v zvezi s pozavarovalnimi društvi, in če bi nehala, bi se premije ali plačila za zavarovanje plačala drugim društvom iz delničarskega kapitala; ako bi toraj kdo pri njej bil v nevarnosti kaj zgubiti, bi bili to le delničarji, nikakor pa tisti, ki so kaj zavarovali. Vendar se dozda ni še ničesar bati, „Slovenija“ je izplačala natančno še vsako škodo, dokaz temu mnogo zahvalnih pisem, ki jih je dobila. Iz tega vsakemu pametnemu razumljivega pojasnila je razvidno, da je pero „Tagblattovega“ kritikovalca vodila le slepa strast in sovražstvo do narodnega zavoda, nikakor pa vednost. Njemu pač smemo po vsi pravici reči: „Si tacuisses, philosophus mansisses.“ Ofelija, pojdi k Mahru!

— Ravnokar smo zvedeli veselo novico, da je sl. ministerstvo kmetijstva blagovoljno vslišalo prošnjo našega deželnega zbora in za napravo kmetijske šole na Dolenskem dovolilo 20.000 do 30.000 gld., ki se bodo izplačali leta 1875 in 1876, vrh tega pa 2400 gold. vsakoletne podpore.

— Gospod Lašan, po cesarju potrjen za župana Ljubljanskega mesta, je bil včeraj slovesno posajen na prestol Ljubljanski.

— (Pobirki iz časnikov.) Gluha in v možganih oslabela „Laibacherica“ je te dni odprla svoja modra usta in skusila vse liste, ki so omenile strahovanja slovenskih uradnikov pri pošti in telegrafu, na laž staviti, češ, da so se omenjeni uradniki predstavili — ne zato, ker so domačini — marveč iz službenih ozirov „aus Dienstesrücksichten“, kakor pravi. „Dienstesrücksichten“, kaj je to? Mar ti uradniki v Ljubljani niso bili več za rabo, ker govoré in pišejo slovenski? Ali potrebuje slavno pošto vodstvo te uradnike v Šleziji, Bukovini, na Slovaškem morda zavoljo tega, ker dotičnega deželnega jezika — niso zmožni? Bodo mar nasledniki njihovi v Ljubljani bolj na svojem mestu, ker skoro gotovo ne bodo zmožni slovenskega jezika ali vsaj toliko ne, kakor ti? Radovedni smo, kaj bo „Laibacherica“ na to odgovorila. — Dalje trdi ta stara „teta“, da prestavljenje teh uradnikov ni bil političen čin. Ne? Kako pa, da je med tistimi, ki imajo biti

pregnani iz domovine, tudi gosp. A. Moos, ki je že dalje časa na unem svetu? Pošto vodstvo vé, da je g. Moos že davno umrl, a politični vladi to ni bilo znano; to nam je zopet dokaz, da je bilo premeščenje teh uradnikov vsled skrivnega ovadenja (glej današnji članek: „Ovaduhi“) po umrlem Auerspergu nasvetovano in zahtevano, in sicer zarad tega, ker so Slovenci. To vemo mi, toraj naj se „Laibacherica“ po povelju svojih patronov ne trudi nas slepiti. Mi pišemo, kar vemo in hočemo, in kar je res, če je tudi policija za nami, „teta“ pa le to, kar se jej ukaže, kar sme; kdo jej bo toraj verjel, da je res, kar piše? Naj pa vtaji, da med tistimi, ki so strahovani, ni bil zapisan tudi ranjki g. Moos! — Sicer pa je ni na svetu tako slabe reči, da bi se ne našel kdo, ki jo zagovarja, posebno če se mu ukaže in dobro plača. — „Tagblatt“, v svojih načelih enak Jurčičevemu „Tagblattu“, je prinesel novico, da je tukajšnji „požarni straži“ (Feuerwehr), ki ima odločno nemčurski ali ponemčevalni namen, dokaz temu shodi (Feuerwehrtage) po nemških mestih, pri katerih se povdarja veliko-nemški značaj vseh takih društev, — pristopil tudi glavni vrednik „Naroda“ Jurčič. Lepa taka! Tedaj vedno se bližajo „Narodovci“ prusakom! Razloček med obema je tak, kakoršen med čelado požarnih stražnikov in prusko čelado; natekni prvi le špico, pa je druga. — Jurčič se na to, kar mu je povedal „Slovenec“ v tej zadevi, izgovarja, češ, da je požarna straža humanitarno (ljudoljubno) društvo, in da je tudi dr. Costa ud nemške kazine v Ljubljani. Kar se tiče prvega, vsak človek vé, da ni res, kajti po vsem, kar smo skonca omenili, je tega društva glavni namen, gojiti in hraniti veliko-nemške ali pruske ideje v Avstriji, toraj je politično društvo, ne pa humanitarno; kar se pa tiče dr. Coste, še nobenemu slovenskemu listu ni na misel prišlo, zagovarjati ga zarad tega, ker je ud nemške kazine Ljubljanske; če je, je gotovo le zarad družbinskih razmer. Zraven tega pa je ud skoro vseh slovenskih društev, kar Jurčič — si parva licet componere magnis — ni. — Pa naj bo Jurčič sam za-se ud društva, katerega koli hoče, saj mu pustimo prosto voljo; on je sam za se za Slovence premalo važna oseba, da bi se kdo za-nj brigal. Toda „exempla trahunt“, pravi latinec in kmalo bomo videli več „Narodovcev“ po nemški komandi laziti po strehah — za parado. Misel pa, da bi Slovenci, ako bi pristopili temu društvu, spremenili ga v slovensko, je puhla, kajti znano je, da zdrava jabelka, če jih denes med gnjila, ne ozdravijo onih, marveč jamejo sama gajiti. Tudi je še glavno vprašanje: bi li vlada ne razpustila društva, ako bi se spremenilo v slovensko? Zakaj pa „Sokolu“ ni bilo dovoljeno osnovati na narodni podlagi tako društvo, ko se je ponujal? — Po vsem tem je razvidno, da so „Narodovci“ že z dušo in telesom na tisti poti, ki pelje k prusakom.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Minister Stremajer je neki poslal okrajnim glavarjem okrožnico, katera jim strogo ukaže, da gledé novih verskih postav ne smejo odločevati samovoljno, ampak da morajo vsak dogodek, pri katerem je treba seči po novi postavi posvetni gospôski v cerkvene zadeve, naznaniti njemu. Vzrok te ministrove okrožnice so boje čedalje bolj goste pritožbe, da okrajni glavarji ne dovoljujejo ljudskih misijonov. „Ne je se tako vroča juha, kakor se navadno skuha“, smo rekli že, ko so bile verske postave potrjene.